

Μπορούμε να γίνουμε άγιοι σήμερα;

Άγ. Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου

Πολλές φορές ἀκοῦμε τούς χριστιανούς νά λένε:

«Ἄν ζούσαμε κι' ἐμεῖς στήν ἐποχή τῶν Ἀποστόλων καί ἀξιωνόμασταν νά δοῦμε τό Χριστό, ὅπως Τόν εἶδαν ἐκεῖνοι, θά γινόμασταν ἅγιοι, ὅπως ἔγιναν κι' αὐτοί». Ὅσοι σκέφτονται ἔτσι, ξεχνοῦν ὅτι Ἐκεῖνος πού μιλοῦσε στόν καιρό τῶν ἀποστόλων, μιλάει καί τώρα. Ἴσως ὅμως καί πάλι νά πεῖ κάποιος: «Μά δέν εἶναι τό ἴδιο πράγμα νά δεῖ κανεῖς τό Χριστό μέ τά μάτια του, ὅπως Τόν εἶδαν οἱ ἀπόστολοι, καί ν' ἀκούει μόνο τά λόγια Του ἀπό ἄλλους ἢ νά τά διαβάζει στή Γραφή, ὅπως ἐμεῖς σήμερα».

Κι' ἐγώ ἀπαντῶ, ὅτι δέν εἶναι ὅπωςδήποτε τό ἴδιο τό τότε καί τό τώρα. Ἀλλά τό τωρινό εἶναι πολύ μεγαλύτερο ἀπό ἐκεῖνο πού ἔζησαν οἱ Ἀπόστολοι, κι' εὐκολότερα μᾶς φέρνει στήν πίστη!

Μήν παραξενεύεστε. Μόνο ἀκοῦστε με.

Τότε ὁ Κύριός μας φαινόταν στούς ἀχάριστους Ἰουδαίους ὡς ἕνας πλάνος καί τιποτένιος ἄνθρωπος, ἐνῶ τώρα κηρύσσεται σέ μᾶς ὡς θεός ἀληθινός. Τότε ἔτρωγε μέ τελῶνες καί ἄλλους ἀμαρτωλούς, τώρα ὅμως κάθεται στά δεξιά τοῦ θεοῦ Πατέρα καί τρέφει ὀλόκληρο τόν κόσμο. Τότε καταφρονιόταν κι' ἀπό τούς πιό ἀσήμαντους ἀνθρώπους. Τώρα προσκυνεῖται ἀπό βασιλεῖς καί

ἄρχοντες ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ, καί δοξάζει αὐτούς πού Τόν προσκυνοῦν «έν πνεύματι καί ἀληθείᾳ».

Τότε Τόν θεωροῦσαν σάν ἕναν ἄνθρωπο φθαρτό καί θνητό, πού ἔτρωγε καί ἔπινε καί κοιμόταν καί κοπίαζε καί ἴδρωνε καί γενικά, ἔκανε ὅλα τ' ἀνθρώπινα. Τότε λοιπόν, καί ὄχι τώρα, ἦταν παράξενο καί δύσκολο ν' ἀναγνωρίσει κανείς ὡς Θεό Ἐκεῖνον, πού εἶχε αὐτά τά ταπεινά καί ἀνθρώπινα στοιχεῖα. Γι'αὐτό καί τόν Πέτρο, πού εἶπε «σύ εἶ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος», τόν μακάρισε ὁ Χριστός, λέγοντας: «Μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καί αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ Πατήρ Μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ὅποιος λοιπόν δέν ὑπακούει μέ πίστη καί ταπείνωση στό Χριστό, πού μιλάει καί τώρα μέσα ἀπό τό ἅγιο Εὐαγγέλιό Του, ὅποιος ἀμφισβητεῖ ἢ ἀπορρίπτει ὅσα εἶπε καί ἔκανε τότε ὁ Χριστός, ἐκεῖνος, ἔστω κι ἂν ἔβλεπε τόν ἴδιο τόν Κύριο νά θαυματοουργεῖ καί Τόν ἄκουγε νά διδάσκει, θά ὀλιγοπιστοῦσε. Τί λέω; Ὅχι μόνο θά ὀλιγοπιστοῦσε, ἀλλά φοβᾶμαι πώς θά γινόταν τελείως ἄπιστος καί θά βλασφημοῦσε τό Χριστό, νομίζοντάς Τον σάν ἀντίθετο ἢ μάγο ἢ τσαρλατάνο, καί ὄχι ἀληθινό Θεό...

Ἄλλοι πάλι λένε: «Ἄν ζούσαμε στήν ἐποχή τῶν ἀγίων Πατέρων, θ' ἀγωνιζόμασταν περισσότερο, γιατί, βλέποντας τήν καλή πολιτεία καί τούς ἀγῶνες τους, θά τούς μιμούμασταν. Ἐνῶ τώρα, πού ζοῦμε μαζί μέ ὀκνηρούς καί χλιαρούς καί ἀμαρτωλούς, χωρίς νά τό θέλουμε παρασυρόμαστε μαζί τους στήν ἀπώλεια». Ὅσοι ὅμως τά λένε αὐτά, ξεχνοῦν ὅτι ἐμεῖς βρισκόμαστε σέ λιμάνι ἀσφαλέστερο ἀπό ἐκεῖνο πού ἦταν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Γιατί στήν ἐποχή τους ὑπῆρχαν πολλές καί φοβερές αἱρέσεις – φοβερότερες ἀπό τίς σημερινές – καί πολλοί «ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφήται», πού πέτυχαν νά πλανέψουν πολλούς ἀνθρώπους καί νά καταστρέψουν τίς ψυχές τους. Αὐτό πού σᾶς λέω, μπορείτε νά τό διαπιστώσετε λ.χ. ἀπό τούς βίους τῶν μεγάλων ὁσίων Ἀντωνίου, Εὐθυμίου καί Σάββα, πού ἀγωνίστηκαν ἐναντίον τῶν αἱρέσεων μαζί μέ πολλούς ἄλλους ἀγίους. Καί ποῦ νά διηγηθῶ τί ἔγινε στήν ἐποχή τῶν ἀγίων πατέρων Βασιλείου καί Χρυσοστόμου, πού ἦταν γεμάτη ἀπό ζιζάνια τοῦ πονηροῦ;

Βέβαια, όχι μόνο τότε , αλλά και τώρα έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε φοβερά δεινά μέ τούς αίρετικούς. Πολλοί λύκοι και πολλά φίδια ζοῦν ανάμεσά μας. Ὅμως δέν ἔχουν καμμιὰ ἐξουσία πάνω μας, γιατί βρίσκονται κρυμμένοι στό σκοτάδι τῆς πονηρίας και δέν βλέπουν παρά μόνο ὄσους θεληματικά τούς ἀκολουθοῦν και αὐτοπροαίρετα βαδίζουν στό δρόμο τῆς καταστροφῆς τους. Ἐκείνους πού βαδίζουν στό φῶς τῶν θείων Γραφῶν και πορεύονται στή στρατα τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, δέν τολμοῦν νά τούς ἀντιμετωπίσουν, ἀλλά, βλέποντάς τους νά περνᾶνε, ἀπομακρύνονται σάν ἀπό φωτιά.

Ἴσως ὅμως ἀναρωτηθεῖτε: ποιούς αίρετικούς ἐννοῶ; Μήπως τούς Ἀρειανούς, τούς Εὐνομιανούς, τούς Σαβελλιανούς, τούς Ἀπολλιναριστές ἢ τούς Διοσκουρίτες; Ὅχι, δέν ἐννοῶ αὐτούς, τούς ἀσεβεῖς και ἄθεους, πού, ζώντας στό σκοτάδι, ἀφανίστηκαν ἀπό τήν πνευματική λάμψη τῶν ἁγίων Πατέρων και τῶν θεόπνευστων συγγραμάτων τους. Αἵρετικούς ὀνομάζω ἐδῶ ἐκείνους πού λένε, πῶς ἂν ἤμασταν στήν ἐποχή τῶν Ἀποστόλων, θά μπορούσαμε νά φυλάξουμε τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ και νά γίνουμε ἅγιοι, ἐνῶ σήμερα ὄχι. Αὐτοί πού κάνουν τέτοιες σκέψεις, τολμώντας μάλιστα και νά τίς διαδίδουν, δέν ἔχουν πέσει μόνο σέ μιά αἵρεση , ἀλλά σ' ὄλες τίς αἱρέσεις μαζί. Γιατί ὅποιος ἰσχυρίζεται αὐτό τό πράγμα – ὅτι δηλαδή θά ἀγίαζε ἂν ζοῦσε στήν ἐποχή τῶν ἀποστόλων – ἀνατρέπει ὄλες τίς ἱερές Γραφές και τά συγγράμματα τῶν Πατέρων. Ἄν δηλαδή πιστεύουμε, ὅτι σήμερα εἶναι ἀδύνατο νά πραγματοποιηθοῦν ὄσα ὀρίζει ὁ θεός, τότε ὄλοι οἱ ἅγιοι , τόσο τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ὄσο και τῶν ἡμέρων μας, πῶς τά κατόρθωσαν; Και πῶς ἔγραψαν τόσα πολλά ἀπό τήν πείρα τῆς χριστομίμητης ζωῆς τους, γιά νά νουθετοῦν κι' ἐμᾶς; Πιστεύοντας λοιπόν και διακηρύσσοντας τέτοιες πλανεμένες ἀπόψεις, πού διαψεύδονται ἀπό τούς βίους τῶν ἁγίων και τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνο τούς ἑαυτούς μας ὀδηγοῦμε στήν ἀπώλεια, μά και στῶν ἄλλων ἀνθρώπων τίς ψυχές σπέρνουμε τά ζιζάνια τῆς ἀμφιβολίας και τῆς λιποψυχίας. Ἐτσι μοιάζουμε στούς Φαρισαίους, στούς ὄποιους εἶπε φοβερά λόγια: «οὐαί ὑμῖν, ὀδηγοί τυφλοῖ...ὄτι κλείετε τήν Βασιλείαν τῶν Οὐράνων ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τούς

είσερχομένους ἀφίετε είσελθειν».

Ἄς μή γελιόμαστε. Κι ἄς μήν παίρνουμε στό λαιμό μας καί ἄλλες ψυχές, «πλανῶντες καί πλανώμενοι». Μποροῦμε καί σήμερα καί πάντα νά μιμηθοῦμε τούς ἁγίους στήν προαίρεση, τήν προθυμία, τήν ταπείνωση καί τήν ἀγάπη. Γιατί καί οἱ ἅγιοι σάν κι' ἐμᾶς ἦταν, ἀλλά ἄφηναν τή ζωή τους νά ὀδηγηθεῖ ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἄς συντριβοῦμε κι' ἄς χύσουμε καυτά δάκρυα μετάνοιας, γιά νά μαλακώσει ἡ σκληρή, ἡ πέτρινη καρδιά μας. Ἐτσι θά καθαρθοῦμε, ἔτσι θά μοιάσουμε στούς ἁγίους. Τά δάκρυα αὐτά, πού θά χύσουμε μέ κόπο καί πόνο καί βία, δέν εἶναι πικρά, ἀλλά γλυκά σάν τό μέλι. Ἐτσι τά κάνει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ. Καί μή μοῦ πεῖτε πώς ὀρισμένοι ἄνθρωποι ἔχουν φυσική ἰδιοσυγκρασία τόσο ψυχρή καί σκληρή, πού δέν μποροῦν νά βγάλουν δάκρυα. Τά δάκρυα εἶναι δῶρο τῆς Χάριτος, ἐμεῖς βάζουμε τήν προαίρεση καί τή βία.

Ἐπομένως, μ' αὐτή τήν προϋπόθεση, ὅλοι μποροῦν νά συντριβοῦν καί νά κλάψουν. «Πάντες δάκρυα πάντες κάθαρσιν, πάντες ἀνάβασιν καί τό τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτείνεσθαι», λέει τό θεόπνευστο στόμα τοῦ θεολόγου Γρηγόριου. Πῶς λέτε τότε ἐσεῖς, ὅτι μερικοί εἶναι ἀπό τή φύση τους σκληροί, καί δέν μποροῦν νά ἔρθουν σέ κατάνυξη, νά πενθήσουν καί νά κλάψουν γιά τίς ἁμαρτίες τους;

Γιά νά καταλάβετε ὅτι εἶναι φυσικό νά κλαίει κάθε ἄνθρωπος, θυμηθεῖτε τά βρέφη, πού μόλις βγοῦν ἀπό τήν κοιλιά τῆς μητέρας τους, ἀρχίζουν νά κλαῖνε. Κι ἄν δέν κλάψουν, σημαίνει πώς δέν εἶναι ζωντανά. Εἶναι λοιπόν τά δάκρυα φυσικά στόν ἄνθρωπο. Φυσικά καί ἀπαραίτητα.

Ὁ ὄσιος Συμεών ὁ Στουδίτης ἔλεγε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἄν θέλει νά σωθεῖ, πρέπει νά περάσει τή ζωή του μέ πένθος καί κλάμα, κι' αὐτά νά τόν συνοδεύουν μέχρι νά πεθάνει. Καί ὅπως τό φαγητό εἶναι ἀπαραίτητο γιά νά ζήσει τό σῶμα μας, ἔτσι καί τά δάκρυα τῆς μετάνοιας εἶναι ἀπαραίτητα γιά τήν ψυχή μας. Ἐκεῖνος πού δέν κλαίει κάθε μέρα – δέν λέω κάθε ὥρα, γιά νά μήν κουραστεῖτε ὑπερβολικά -, ἀφήνει τήν ψυχή του νά πεθάνει ἀπό

πείνα και νά χαθει αιώνια.

Άφοῦ λοιπόν εἶναι φυσικά στόν ἄνθρωπο τά δάκρυα και τό πένθος, ἄς μήν ἀρνηθοῦμε αὐτό τό καλό της φύσεως. Ἄς ἀποβάλουμε κάθε κακία και πονηρία και σκληρότητα, και ἄς καλλιεργήσουμε μέ προθυμία τό μεγάλο δῶρο τοῦ θεοῦ. Ἄς φυλάξουμε τό πένθος μέ προσοχή, σάν ἐντολή τοῦ Κυρίου, μέ τήν ταπείνωση, μέ τήν ἀπλότητα, μέ τήν ἀκακία τῆς ψυχῆς μέ τήν ὑπομονή στούς πειρασμούς, μέ τή συνεχῆ μελέτη τῶν θείων Γραφῶν, προπαντός ὅμως μέ τή συναίσθηση τῶν ἁμαρτιῶν μας και τή βίωση βαρειᾶς ἐνοχῆς ἀπέναντι στόν Κύριο.

Ὅποιός λοιπόν εἶναι ὀκνηρός και ἀμέλης και δέν νοιάζεται γιά τή σωτηρία του, ἄς μή λέει πῶς εἶναι ἀδύνατο νά σωθεῖ κανεῖς σήμερα, γιατί ἔτσι κλείνει τήν πόρτα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐράνων και σέ ἄλλούς ἀνθρώπους. Και ἡ εὐθύνη του γι' αὐτό εἶναι ἀνυπολόγιστη. Φυσικά αὐτός, ἀφοῦ θεωρεῖ ἀδύνατη τή σωτηρία, θεωρεῖ ἀδύνατο – ἤ μᾶλλον – περιττό – και τό πένθος. Ὑπάρχουν ὅμως, δυστυχῶς και χριστιανοί, πού πιστεύουν στή σωτηρία ἀλλά ἀπορρίπτουν τό πένθος. Σ' αὐτούς τονίζω τοῦτο: Ὅποιος λέει πῶς εἶναι ἀδύνατο ἢ περιττό νά πενθεῖ και νά κλαίει κανεῖς, αὐτός δέν πρόκειται νά καθαρθεῖ. Και χωρίς κάθαρση, κανένας δέν θά σωθεῖ και δέν θά δεῖ τόν Κύριο.

Ὅσοι πενθοῦν, σύμφωνα μέ τό λόγο τοῦ Χριστοῦ, αὐτοί και θά παρακληθοῦν: «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοί παρακληθήσονται». Ὅσοι δέν πενθοῦν, ἔχουν πέσει στή χειρότερη ἀπ' ὅλες τίς αἰρέσεις: Νομίζουν ὅτι ἡ σωτηρία μπορεῖ ν' ἀποκτηθεῖ μόνο μέ τά ἐξωτερικά σχήματα τῆς εὐσέβειας. Ξεχνοῦν ὅμως ὅτι θά παρασταθοῦμε ὅλοι στό βῆμα τοῦ Χριστοῦ «Γυμνοί και τετραηλισμένοι (ὀλοφάνεροι)», γιά νά πάρει ὁ καθένας μας τό μισθό του σύμφωνα μέ τά ἀλάθητα κριτήρια Ἐκείνου, ὄχι τά δικά μας.

Άφοῦ λοιπόν θά βρεθοῦμε γυμνοί μπροστά στόν θεό,

γιατί σκεπάζουμε τό σῶμα μας μέ πολυτελεῖς στολές, μέ λαμπρά ἐνδύματα και μέ ὠραῖα ὑποδήματα;

Γιατί τρέχουμε νά προϋπαντήσουμε τούς ἄρχοντες;

Γιατί μᾶς ἀρέσει νά μᾶς χαιρετοῦν;

Γιατί ἐπιδιώκουμε τίς πρωτοκαθεδρίες στά ἐπίσημα γεύματα;

Γιατί ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ κενοδοξία καί ὁ ἀκόρεστος πόθος νά ἐξουσιάζουμε;

Γιατί τά ὠραῖα σπίτια καί οἱ ὑπηρέτες, πού μᾶς ξεχωρίζουν ἀπό τούς ἄλλους;

Γιατί τά ἄκαιρα γέλια καί οἱ ἄπρεπες συζητήσεις;...

Γυμνοί, μπροστά στό μεγάλο Κριτήριο!

Ποῦ τότε τό καλό ὄνομα καί ἡ ἀγιοσύνη, πού νομίζουμε πώς ἔχουμε;

Ποῦ οἱ κόλακες καί οἱ ἀνήξεροι, πού μᾶς ὀνομάζουν ἀγίους;

Ποῦ οἱ ὑψηλές θέσεις καί οἱ μεγάλες ιδέες γιά τόν ἑαυτό μας;

Ποῦ οἱ συγγενικοί δεσμοί;

Ποῦ ἡ δόξα τῶν ἀρχόντων;

Ποῦ ἡ σοφία τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου;

Ποῦ ἡ πεποίθηση πώς εἴμαστε καλύτεροι ἀπό τούς ἄλλους ΕΝΩ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΙΠΟΤΑ;

Ποῦ ἡ γλῶσσα καί οἱ ρητορεῖες, πού τρέχουν σάν πηγή; «Ποῦ σοφός, ποῦ γραμματεύς, ποῦ συζητητής τοῦ αἰῶνος τούτου;».

Τί φόβος καί τρόμος τήν ὥρα ἐκείνη!

Γι' αὐτό μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, πού ταπεινωμένος καί συντριμμένος, πενθεῖ καί κλαίει νύχτα καί μέρα μπροστά στόν θεό. Αὐτός θά καθήσει ὀλόλαμπρος στά δεξιά Του. Καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος, πού ἀκούει τά λόγια τοῦ Κυρίου καί δέν περνάει ἀνώφελα τή ζωή του, ἀλλά βρίσκεται συνεχῶς σέ κατάσταση

μετανοίας. Αὐτός θά ἐλεηθεῖ καί θά ἀπολαύσει στή μέλλουσα ζωή
τά ἀνεκκλάλητα ἀγαθά τῆς Οὐράνιας Βασιλείας. Αὐτός θά γίνεῖ
ἅγιος!